

A Dráva Völgye erdei iskolája

Az iskola névadója

A Dráva völgyisták a Vidravár nevet adták erdei iskolájuknak. A vidrát Fekete István Lutra című könyvéből már ismerjük. Dávid mindjárt pontosította is a róla derengő ismereteinket: a lutra (ez a latin neve a vidrának) a ragadozók rendjének menyétfélék családjába tartozik. 1,5 m hosszúságot és 35 cm vállmagasságot is elérő állat. Karcsú termete, de kurta lábai vannak, a vizet szereti, vízi emlős. A folyók, patakok sűrű növényzettel benőtt meredek partjain él. Vízi rovarok, békák mellett fő tápláléka a hal. Tömött, barnás színű prémje van. Ezt nagyon értékesnek tartják.

Milyen is az élet a Vidravár Iskolánkban?

A Vidravár Erdei Iskola minden más iskolától különbözik. Először is az időtartama csupán egy hét; másodszor pedig diákjai távol az iskolák épületétől, padjától az erdőt járják. Ez pedig azt jelenti, a tanuláshoz a tapasztalatszerzés az első élményük, a látottakat csak azután nevezik meg. Többnyire először látják a növényt, állatot, azután tudják meg a nevét.

Megismerkedtünk néhány növényvel. Így például az ezüstperjével; az élesmosófűvel, ennek gyökerét régebben sűrűlőkefék készítésére használták; a kékcstillaggal, ennek virágai gömbös fejecskében állnak a szár felső részén; a juhsóskával, aminek levelei kicsik és lándzsásak (szálas lándzsásak, nyilasdárdás vállúak). A növények közül a kesces nyírfát szerettük meg leginkább.

A környék állatvilágával is foglalkoztunk. Számomra az egyik legérdekesebb a hangyalasó volt, amelynek lárvája a homokban kraterszerű csapdát alakít ki, és az idemászó hangya dolgát homokspriceléssel nehezíti egészen addig, míg az végül le nem zuhan a csapda aljára.

Megismerkedtünk a rézsiklóval és a zöld gyíkkal is. Madarak közül az erdei pacsirta, a cigánycsuk, a töviszúró gébics meg a darázsölyv került a szemünk elé.

Rigócon mesterséges tavak vannak. Mi a 9-es tóhoz mentünk, közben lepkékre vadásztunk hálóval. A tó erősen hínáros volt. Megtudtuk, hogy kétfajta hínár van: a lebegő és a gyökerező. A tóban láttunk tavirózsát is, hattyút is. De beszéltünk más madarakról is: réce, gém, nádiposzáta, nádirigó, bakcsó mind szóba kerültek.

Ezenkívül megtanultuk, hogy milyen gerinctelen fajok élnek szennye-

zett és tiszta vizekben. Szennyezett vízben él a pióca, a pocikféreg és az árvaszúnyog lárvája. Tiszta vízben él a tegzes lárvá, a kagyló, a kérészlárvá... A szitaktető lárvája pedig mindkét vízfélében megtalálható. Megbeszéltük, hogy miért fontos a vizek életében a nád.

A Vidravár diákjainak hangulatát leginkább Ady Endre soraival tudnám befejezni:

*„Zengett a fény, tüzelt a Nap ...
S csókol minden az ég alatt.”*

Persze számomra nem ebben a hozsannázó hangulatban kezdődött az erdei iskola. Először az idegenség érzése zavart, mivel mi, Bagik távolról jöttünk a barcsi diákok közé.

Hamarosan rájöttem, másnak is van baja, nemcsak nekem. Legáltalánosabb kínzó érzés a fóbia volt, indokolatlan félelem bizonyos állatoktól. Így az ízeltlábúak, a pókok és a bűdösbence rémített többeket. A kullancs azonban valószínű veszélyt jelentett a csípésével. (Somogyban nagyon magas a fertőzött kullancsok aránya.) Többen semmibe vették ezt a veszélyt is, míg az aggodalmaskodók megelőző védekezésbe kezdtek. Egyesek polibét szedtek, mások sprézték magukat. Mindenki betartotta azonban az esti fürdéskor a testvizitet, s másnap beszámoltunk egymásnak, hány kullancsot találtunk magunkon, és testünk mely részén voltak ezek, miként távolítottuk el őket.

Szólásokat gyűjtöttünk a kullancsról. A leggyakrabban azt használtuk: - De nagy kullancs vagy! De mondtunk ilyet is: „Rátapad az emberre, mint a kullancs, le sem lehet vakarni!” Megmérgezi az életemet, mint a fertőzött kullancs. Kitéplek magamból, mint a kullancsot. Ezeket nem indulatból mondtuk egymásnak, hanem szómágiaként emlegettük csupán a parányi állatot. Ezen azt értem, hogy a megnevezésével hatalmunkba akartuk keríteni őket.

Ezek a kezdeti kellemetlenségek lassanként csillapodtak, megszokottá váltak, de el is tűnhettek, egyszóval nem zavartak bennünket. Közérzetünket ezután csak két dolog rontotta, az egyik: lápos helyeken a szúnyogcsípés, a másik: tudásfelméréskor a meg nem engedett eszközök használata egyes nyerő párosok részéről. Nem tudom, miért, de a csalás a legtöbb embert bosszantja, sőt el is kedvetlenülíti.

Búcsú a „Vidravár”-tól

Viszontlátásra, Rigóc, viszontlátásra, Vidravár!

Emlékezni fogunk rád!

Emlékezni fogunk a vidámságra, amely ott vibrált közöttünk; a tanárok is mind közel kerültek hozzánk. Türelmetlen fajta a diák. Itt nem kellett padba ülve figyelni, csak mentünk, mentünk, néztünk, láttunk, beszéltünk, nevtünk, örültünk.

Emlékezni fogunk az etetőkre, a gondoskodásnak ezekre a kézzelfogható tárgyaira, amelyek azt mutatják, nemcsak embertestvéreim vannak, hanem a természet közös gyermekei vagyunk mi, élőlények.

Emlékezni fogunk Patkó Bandi fájára, amely mellé állva látjuk, milyen kicsi az ember. Időben, térben parányi ehhez a kocsányos tölgyhez képest.

Bagi Eszter